

Hiroshima mon amour

Ramon Freixas

El fulgor, la radicalitat d'*El año pasado en Marienbad*, film sobre el qual s'hi han abocat rius de tinta i ha suscitat innombrables interpretacions, ha amagat la rellevància, ha atenuat la ressonància d'*Hiroshima mon amour*, el captivador i poderós debut d'Alain Resnais. El punt de partida és un documental sobre la bomba atòmica, un projecte la materialització del qual, amb la participació de la novel·lista Marguerite Duras, prolonga les experiències —i experimentacions— prèvies, en format de curtmetratges, del cineasta. Un film sense herois, amb personatges no participatius, encara que sí implicats, o testimonis, de l'holocaust nuclear. Una història d'amor sobre la qual gravita aquest moment crucial, i un *background*

històric molt determinat —i determinant— en els subjectes. Una història entre dos actants, sense nom, francesa ella (Emmanuelle Riva), japonès ell (Eiji Okada), i dos contextos històrics (així, el col·laboracionisme, sentimental, d'ella, durant la Segona Guerra Mundial) que s'interfereixen, dos pols que s'interpenetren i interrelacionen (Nevers durant l'ocupació alemanya; Hiroshima durant l'explosió atòmica i catorze anys després, agermanats en el temps i en l'espai), establint una profitosa dialèctica —i fusió— entre el passat i el present. Dos amants que intenten renunciar al passat sabent que no tenen futur. Només la memòria pot enfortir, donar sentit a la seva unió, al seu compromís.

L'estructura del relat s'acull a un temps mental, destruint la lineal i l'artificiosa connotació cronològica. El frac-

cionament del temps real l'imposa el personalitzat temps cinematogràfic elaborat per Resnais. Més que sobre la memòria, tantes vegades invocada pel cineasta, el film és una reflexió, oberta i polisèmica, sobre l'oblit. Una obra moderna, innovadora, atrevida i complexa. Una pel·lícula que valora l'acte de mostrar (i amagar), que destil·la (i depura) el poder suggeridor de l'instant, interessada pels desplaçaments dels personatges, per les seves aparicions i desaparicions (sobre el mode sentimental i existencial, no metafísic), que enganxa per la força temàtica, emparada per una posada escena clara i precisa, magnètica i rica. Un film que convida a pensar (i repensar) en els cossos, les veus, els gestos, els sons, els ecos, el visionat del qual no s'esgota, sinó que exalta la fonda expressivitat del llenguatge cinematogràfic. ■

